

Missio Savo
Ylämylly 8.3.2014
Raamattutunti Väinö Hotti

HENGELLINEN KASVAMINEN

HARHAOPPEJA

1. Kasvua ei tarvita

Puhuminen kasvusta ja pyhityksestä on lahkolaisten harhaoppia. Uskova pysyy aina samana syntisenä. Luterilaisina me katsomme, että vanhurskauttaminen riittää. Tueksi otetaan ehkä vielä Tuomenoksan laulu: *Näin syntisenä Herra mun täytyy vaeltaa...En paremmaks voi tulla. En pyhäks ollenkaan...*

Kansankirkossa pelastusopiksi on yleisesti hyväksytty ”**kirkon autuuttava jäsenyys ja sakramenttien vastustamaton vaikutus**”.

2. Ryhmä kasvattaa

”Hengellinen koti” huolehtii minun kasvustani. Minä kuulun maailman parhaaseen ryhmään. Minun itseni ei tarvitse kasvusta huolehtia. Kunhan vaan käyn ryhmäni tilaisuuksissa ja kannan sinne roponi. Liity Sinäkin oikeaan ryhmään niin kasvu on varmaa!

3. Juutalaisuus kasvattaa

Kristinusko on ”luopiouskonto”. Siltä on turha odottaa hengellistä kasvua. Messiaaninen juutalaisuus on aitoa ja alkuperäistä uskoa. Sieltä saadaan oikean kasvun eliksiirit!

4. Kasvu on integrointia (sulautumista, mukautumista)

Uskova ei saa eristäytyä maailmasta. Hänen täytyy tulla yhdeksi maailman kanssa. Vain täten hän voi tehokkaasti olla evankeliumin asialla. Mitä jumalattomampi sen parempi uskova – ja varsinkin luterilainen. Seurakunta on ”syntisten yhteisö”. Uskova on ”tavallinen ihminen”.

Kerrotaan, että ryhmä heränneitä oli matkallaan pysähtynyt muutamaan kievariin. Äkkiä he huomasivat, että virkavallan edustajat olivatkin heidän kintereillään. Nopeasti etsittiin pelikortit ja pullot pöydälle. *”Raamatun ja muut kirjansa työnsivät laatikkoon ja olivat häärävinään pullojen ja korttien kanssa.”* *”Täällähän onkin oikeita luterilaisia eikä mitään kerettiläisiä”*, totesi virkavallan edustaja (A. Oravala, Erämaan profeetta, s.269).

Heränneiden ja suruttomien välillä oli 1800-luvulla kuilu. *”Ei kappakaan kerettiläiselle”*, sanoi rikas isäntä, kun Paavo Ruotsalainen meni viljaa pyytämään. Samoin herännäisyys oli ristiriidassa sekä maallisen yhteiskunnan että virallisen kirkon kanssa, jotka olivat kimpassa viemässä

heränneitä Kalajoen käräjille (1838-39). Raja-aita Jumalan kansan ja maailman välillä liittyy hengelliseen kasvuun.

KASVUN INDIKAATTORIT

1. Fyysinen ikä

”Vanhuus ja viisaus” kuuluvat yhteen. Monessa tapauksessa näin onkin, mutta ei välttämättä hengellisissä asioissa. On vanhuksia, jotka ovat hengellisten kysymysten suhteen aivan ”ulalla”. Toisaalta nuoretkin voivat olla edistyneitä uskonasioissa. Esimerkkinä voi mainita virsirunoilija *Johan Kahl*in (1721-1746), joka 25 vuotiaana hukkuu Itämereen. Häneltä on monia syvällisiä virsiä (mm.623, Vvk). Hän on hyvä esimerkki ”varhaiskypsästä” uskovasta.

2. Uudestisyntyminen – kasvun lähtökohta

Jonkinlaisena merkkipaaluna on pidettävä uudestisyntymää, Joh.3:3. Ilman sitä ihminen on ”luonnollinen ihminen”, jolle nämä asiat ovat ”hepreaa”.

”Mutta luonnollinen ihminen ei ota vastaan sitä, mikä Jumalan Hengen on; sillä se on hänelle hullutus, **eikä hän voi sitä ymmärtää**, koska se on tutkisteltava hengellisesti. Hengellinen ihminen sitä vastoin tutkistelee kaiken, mutta häntä itseään ei kukaan kykene tutkistelemaan. Sillä: "kuka on tullut tuntemaan Herran mielen, niin että voisi neuvoa häntä?" Mutta meillä on Kristuksen mieli" (1. Kor.2:14-16).

3. Kasvumaiseman merkitys

Kun ihminen uudestisyntyy, hänen kasvuedellytyksensä tulisi turvata. On surkeaa, jos kannetaan huolta lapsen syntymisestä, mutta sen jälkeen hänet jätetään heitteille. Näin voi tapahtua esimerkiksi Venäjällä – ja Suomessakin. Kaikelle kasvulle on tärkeää, että on oikea kasvualusta. Siihen liittyy oikea maaperä ja oikea hoito. Jos yhteisöä hallitsee väärä opetus, kasvu ei edisty.

4. Karismaattisuus

Armolahjojen merkitys uskovan elämässä on tärkeä, mutta niistä ei ole hengellisen kasvun mittareiksi. Päinvastoin ne voivat hämätä. Korintossa toimivat kaikki armolahjat, mutta Paavali joutui toteamaan, että he olivat armolahjoineen ”lapsia”:

”**niin ettei teiltä mitään puutu missään armolahjassa**, teidän odottaessanne meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen ilmestystä” (1. Kor.1:7).

”Niinpä, veljet, minun ei käynyt puhuminen teille niinkuin hengellisille, vaan niinkuin lihallisille, niinkuin **pienille lapsille Kristuksessa**. Maitoa minä juotin teille, en antanut ruokaa, sillä sitä ette silloin sietäneet, ettekä vielä nytkään siedä; olettehan vielä lihallisia. Sillä kun keskuudessanne on kateutta ja riitaa, ettekö silloin ole lihallisia ja vaella ihmisten tavoin? Kun toinen sanoo: "Minä olen Paavalin puolta", ja toinen: "Minä olen Apolloksen", ettekö silloin ole niinkuin ihmiset ainakin? (1. Kor.3:1-4).

5. Rakkausmittari

Nähdäkseni Paavali laittoi korintolaisten eteen ”rakkausmittarin”. Hän näki korinttolaisten suurimpana puutteena **rakkauden puutteen**, josta sitten versoivat kaikki muutkin ongelmat. Paavalin resepti korinttolaisten sairauteen on tuotu esille 1. Kor.13. Se on ”rakkauden korkeaveisu”.

”Vaikka minä puhuisin ihmisten ja enkelien kielillä, mutta minulla ei olisi rakkautta, olisin minä vain helisevä vaski tai kilisevä kulkunen. Ja vaikka minulla olisi profetoimisen lahja ja minä tietäisin kaikki salaisuudet ja kaiken tiedon, ja vaikka minulla olisi kaikki usko, niin että voisin vuoria siirtää, mutta minulla ei olisi rakkautta, **en minä mitään olisi**. Ja vaikka minä jakelisin kaiken omaisuuteni köyhäin ravinnoksi, ja vaikka antaisin ruumiini poltettavaksi, mutta minulla ei olisi rakkautta, **ei se minua mitään hyödyttäisi**” (1. Kor.13:1-3).

”Uuden käskyn minä annan teille, että rakastatte toisianne, niinkuin minä olen teitä rakastanut - että tekin niin rakastatte toisianne. Siitä kaikki tuntevat teidät minun opetuslapsikseni, jos teillä on keskinäinen rakkaus” (Joh.13:34,35).

LAPSIA KRISTUKSESSA

1. Hengellinen koti

Korinttolaisten ”lapsentauti” oli jakautuminen kuppikuntiin ja lahkoihin. Siitä oli määrä päästä kasvamaan YKSI SEURAKUNTA (ekkleesia) – näkemykseen.

Korinttolaisilla oli aikomus perustaa ”hengellisiä koteja”. Niille tulisi varsin juhlavat ja arvovaltaiset nimet: Paavalin kirkko, Keefaan kirkko, Apolloksen kirkko ja Kristuksen kirkko. Kun Paavali tuli tälle rakennustyömaalle, hän heti määräsi rakennustyöt lopetettaviksi ja rakennustyömaan suljettavaksi. **”TEIDÄN ON SOVITTAVA YHTEEN KIRKKOON!”**

”Sillä Kloen perheväeltä olen saanut teistä kuulla, veljeni, että teillä on riitoja keskuudessanne. Tarkoitan sitä, että yksi teistä sanoo: ”Minä olen Paavalin puolta”, toinen: ”Minä Apolloksen”, joku taas: ”Minä Keefaan”, joku vielä: ”Minä Kristuksen”. **Onko Kristus jaettu?** Ei kaikeksi Paavali ole ristiinnaulittu teidän edestänne? Vai oletteko te kastetut Paavalin nimeen?” (1. Kor.1:11-13).

2. Lastentarhojen perustaminen jatkuu

Kun Paavali oli poistunut näyttämöltä, hänen vakava opetuksensa seurakunnan yhtenäisyydestäkin unohtui. Kirkkoja syntyi kuin ”sieniä sateella”. Kaiken aikaa tietysti kerskattiin raamatullisuudesta. Tehtiin myös parannusta monista asioista, mutta **kukaan ei vuodattanut kyyneliä kristikunnan pirstoutumisen tähden.**

3. Avoin vai suljettu yhteisö?

Jos uskoontullut suljetaan tiukkoihin raameihin, kasvu tyrehtyy. Tämä tapahtuu nimenomaan ”lahkokarsinoissa”.

*Monissa uskovien yhteisöissä käyttäydytään kanankasvattajan tavoin. Kanojen kasvattajat leikkaavat siipien kärjet sellaisilta kanoilta, jotka oppivat lentämään aitauksensa yli. Vaikka uudestisyntymisen myötä tullut Jumalan lasten elämänpiirin raja on seurakunnan pirstaloitumisen vuoksi paljon laajemmalla kuin ”omien seinien” sisällä, yhteisön lapsiltakin katkotaan rakkauden siivet ja heidät ohjataan elämään suljettua elämää kodin tarjoamilla eväillä. Kasvun sijaan tapahtuu **paisumista ja sokeutumista** (Aaro Leikkari, Armahdettu yhteyteen Kristuksessa, s.66).*

4. Paisuminen, sokeutuminen

Paisuminen ei merkitse kasvamista. Se on luonnotonta ja epätervettä. Korinttolaisten keskuudessa lahkolaisuutta seurasi ”kuninkailu”; nämä nähtävästi kulkevat tavallisesti ”käsi kädessä”.

Maallisessa kasvatuksessa kauhuesimerkkinä viitataan joskus ”tynnyrissä kasvaneeseen tyttöön” (Joel Lehtosen satu). Moinen kasvatusmenetelmä ei liene kenenkään kasvattajan suosiossa. Yhtä kaikki hengellisellä puolella se on suosittu - ja hallitseva. Uudestisyntynyt suljetaan ”lahkokoppiin” vastoin kaikkia Raamatun kasvatusohjeita. Miten tämä auttaa hengellistä kasvua? Ei mitenkään! **Aaro Leikkari** vastaa: ”Kasvun sijaan tapahtuu paisumista ja sokeutumista.”

”Tämän olen, veljet, sovittanut itseeni ja Apollokseen, teidän tähtenne, että meistä oppisitte tämän: ”Ei yli sen, mikä kirjoitettu on”, ettette **pöyhkeillen asettuisi mikä minkin puolelle toista vastaan...Te olette jo ravitut, teistä on tullut jo rikkaita, ilman meitä teistä on tullut kuninkaita! Kunpa teistä olisikin tullut kuninkaita, niin että mekin pääsisimme kuninkaiksi teidän kanssanne!** (1. Kor.4:6.8).

”Ylpeässä kristillisyydessä on aina käynnissä kukkulatappelu, sillä huipuilla ei ole kaikille tilaa. Aina sieltä joku on nurinniskoin tulossa alas” (Niilo Tuomenoksa).

Kouluesimerkki pöhöttymisestä ja paisumisesta on kertomus lestadiolaisen ja **Ukko Brofeldtin** (Iisalmen rovastin) kohtaamisesta: ”Minä sitä olen pyhä Pietari, mutta te ette ole kuin valtion pappi.” Rovastin lyhyt vastaus oli: ”Ootpaha vua Niemen Pekka.”

TILANTEEN SEKAVUUS

1. Kansankirkko

Kansankirkko on ”sekoitus”, Baabel. Valitettavasti siellä ei ole kasvatusasia lainkaan kohdallaan. Kirkollahan tulisi olla **kaksi päätehtävää**: 1. Synnyttäminen. 2. Kasvattaminen.

Ensimmäisestä tehtävästä kirkko luistaa sijoittamalla syntymisen kasteeseen. Tämä on ”laiskan kirkon” teologiaa. Laiskuus seuraa jatkossakin: kasteessa on saatu kaikki. Tämä on kurjaa **korvausteologiaa!** Seurauksena on, ettei kukaan synny uudesti, eikä kukaan kasva hengellisesti.

”Herätyskristillisyyden on aina kasvatuskristillisyyttäkin ja päinvastoin. Mutta mistä on kotoisin sellainen kasvatuskristillisyyden, jossa kukaan ei herää, ei kukaan tee parannusta eikä kukaan synny uudestaan. Siinä taidetaan kasvattaa syntymättömiä” (Niilo Tuomenoksa).

2. Herätysliikkeet

Muutamit herätysliikkeet painottavat ”syntymistä”. He ohjaavat miltei kaikki resurssinsa heräämiseen, parannukseen ja uudestisyntymiseen. Nämä katsovat, että täten saadaan ”taivaslippu” syntisen kouraan. Tämän jälkeen ihminen sidotaan ko. porukkaan – ja jatketaan hallelujaa laulaen taivaan helmiportteja kohden. Tämä sama koskee pääpiirteittäin myös ns. vapaita suuntia, joissa taivaslipun saaminen tosin edellyttää vielä uutta kastetta. Kilvoitus ja pyhitys ovat jääneet monesti taka-alalle. Egyptistä lähtöön satsataan tosi paljon – seuraava etappi onkin sitten jo Kaanaan maa ja uusi Jerusalemi!

Kasvun välttämättömyys

”Hengelliseen elämään...kuuluu jano rikkaampaan, yltäkylläisempään elämään. Lintu, joka on päässyt häkistä vapaaksi, pyrkii ylöspäin. näin on ihmisen, joka on kokenut pelastuksen” (Eino J. Honkanen, Hengen uudistus, s.10).

Elämä ja kasvu kuuluvat elimellisesti yhtään: missä on elämää, siellä on kasvua – ja päinvastoin. Hengellinen toimellisuus ja touhuilu eivät välttämättä liity kasvamiseen, Ilm.2:1-3.

”Pikku Liisa opettelee kävelemään, ottaa kaksi, kolme askelta ja kaatuu. Vanhemmat iloitsevat siitä suuresti. ”Isä, näitkö Liisa kävelee jo?” huudahtaa äiti onnellisena. He näkevät jo noissa ensimmäisissä askelissa Liisan täyden kävelemisen. Isoäiti on saanut ensimmäisen kirjeen tyttärentyttäreltään. ”Liisalla on ikävä mummia. Liisa rakastaa mummia.” Sanat on tekstattu suurilla kirjaimilla. Kirjaimet saattavat olla väärinpäinkin. Mutta isoäidistä se on paras kirje. Mutta jo abiturientti Liisa kirjoittaisi mummilleen samoin sanoin, mummi puhkeaisi itkuun” (emt. s.146).

KASVUKIPUJA

1. Paikalleen jämähtäminen

Uskoontulleella on suuri vaara jäädä juhlimaan uutta syntymäänsä – ja jämähtää paikalleen. Hebrealaiset uskovat saivat kokea tämän:

”Tästä meillä on paljon sanottavaa, ja sitä on vaikea selittää, koska olette käyneet hitaiksi kuulemaan. Sillä te, joiden olisi jo aika olla opettajia, olette taas sen tarpeessa, että teille opetetaan Jumalan sanojen ensimmäisiä alkeita; te olette tulleet maitoa tarvitseviksi, ei vahvaa ruokaa” (Hebr.5:11,12).

Hebrealaisilla oli kaksi ”sudenkuoppaa”: a) palaaminen entiseen syntielämään, b) palaaminen juutalaisuuteen. Näistä tuntematon kirjoittaja varoittaa vakavasti.

Korinttolaisiakin vaivasi ”lapsentauti”. Heissä tuo tauti ilmeni ”lahkolaisuutena”, mutta yhtä kaikki hekin olivat maitoruuan tarpeessa!

”Niinpä, veljet, minun ei käynyt puhuminen teille niinkuin hengellisille, vaan niinkuin lihallisille, niinkuin **pienille lapsille Kristuksessa**. (1. Kor.3:1).

Aina siellä, missä ollaan koolla ”kuppikuntien” merkeissä, ollaan maitokupin ääressä. Lapset siellä mellastavat kukin omilla hiekkalaatikoillaan ja lyövät toisiaan palikalla päähän! **Kasvun tielle päästään, kun raja-aidat puretaan ja liitytään maailmanlaajuiseen ekklesiajoukkoon.**

2. Jääminen lapseksi

Tämä on monen kohdalla karua realismia. Kohta uudestisyntymisen jälkeen hänet kaapataan johonkin lahkokarsinaan (lastentarhaan), ruokitaan jatkuvasti maidolla – kunnes kuolema noutaa lapsiparan. **ELÄMÄ JÄÄ ELÄMÄTTÄ!**

3. Koppikristillisyyys

Kun ihminen uudestisyntyy, hän pääsee ”Jumalan lasten ihanaan vapauteen”. Sitten tulee ”vihamies”, sulkee uskovan pieneen koppiin. Tämä tietää orastaneen uskonelämän varmaa kuolemaa. Uskova tulee tällöin kykenemättömäksi kohoamaan taivaan sineen, Pyhän Hengen ihmeellisiin atmosfääreihin. Tämä menettely on hyvin yleistä. Jokainen ryhmä pitää tiukasti kiinni ”omista lampaistaan”. Joskus on jopa vaadittu parannuksentekoa henkilöltä, joka on eksynyt väärään laumaan.

*Meidän aikanamme opetetaan yleisesti, että seurakunta-sana Raamatussakin tarkoittaa ”seurakunniksi” virallisesti järjestettyjä tai järjestäytyneitä rekisteröityjä uskovien joukkoja jäsenluetteloihin ja muine muodollisuuksineen. Tämän vallitsevan tulkinnan omaksuneet ihmiset eivät tunnusta seurakunnan jäseniksi sellaisia uskovia, jotka eivät ole virallisesti järjestäytyneet ns. seurakunnaksi tai liittyneet sellaiseen yhteisöön, **vaan heitä pidetään irtolaisina ja tuuliajolla olevina**. Tähän opetukseen jää kaipaamaan raamatullista perustelua. Minkä niminen virallinen organisaatio velvoitti ja ohjasi alkuseurakunnan uskovia yhdessä olemiseen ja toimimiseen?! **Tuskin he tuuliajolla olivat!** Raamattu vastaa tähän, että kaikki uskovat on yhdessä Hengessä kastettu yhdeksi ruumiiksi (Aaro Leikkari, Armahdettu yhteyteen Kristuksessa, s.45).*

4. Lapsesta taistellaan

Kukaan ei ”itsestään” voi saada kasvua aikaan eikä kantaa hedelmää. Ensinnäkin tarvitaan ”hengellinen syntyminen”, Joh.3:3. Tämä ei kuitenkaan vielä riitä. Lapsi voidaan saattaa maailmaan, mutta sitä pitää sen jälkeen hoitaa ja kasvattaa. Sitä ei saa jättää ”heitteille”. Syntymistä on syytä juhlia – mutta kohtuullisesti. Heti juhlien jälkeen on kiiruhdettava syntynyttä ruokkimaan, kasvattamaan ja varustamaan erämaataipaleelle. Tässä täytyy vakavasti ottaa huomioon, että uusi lapsi on syntynyt vihollismaan keskelle. Jos siitä ei pidetä tarkkaa huolta, alle aikayksikön ”herodekset” tulevat paikalle ja tekevät lapsesta selvää jälkeä. Käytännössähän tämä tapahtuu siten, että eri kuppikunnat kiirehtivät riistämään lapsen omaan karsinaansa, jossa kasvamisen ja elämisen mahdollisuudet ovat surkeat. Siellä ahtaissa, epäinhimillisissä tiloissa vastasyntynyttä ruokitaan maidolla ja pakotetaan sopeutumaan ryhmän lahosääntöihin, joilla ei ole mitään tekemistä Raamatun opetuksen kanssa. Tämä on ”hengellistä väkivaltaa!”

KASVAMINEN = HEDELMÄN KANTAMINEN

Hedelmä on suoraa seurausta Jeesuksessa olemisesta. Sen tulisi olla luonnollista seurausta Jeesus-viinipuussa elämiseen. Ihmisen ei tule tuijottaa hedelmiään, vaan hänen tulee keskittää kaikki huomionsa ja voimansa Jeesuksessa pysymiseen. Kun yhteys Jeesukseen on kunnossa, samalla toimii myös yhteys muihin Jeesus-viinipuussa oleviin. *”Ainoa puhdas pyhitys On Vapahtajan yhteys”* (Vvk.299:8).

”Minä olen viinipuu, te olette oksat. Joka pysyy minussa ja jossa minä pysyn, se kantaa paljon hedelmää; sillä ilman minua te ette voi mitään tehdä” (Joh.15:5).

”Kun ollaan Kristuksessa niin ei vain häntä lähellä, vaan myös kaikkia niitä, jotka ovat hänessä. Totisen viinipuun oksat eivät ole vain rungon yhteydessä, vaan toistensakin” (Niilo Tuomenoksa).

VÄLINEET HENGELLISEEN KASVUUN

1. Kaikki valmiina

Uskoon tullee tulee tehdä selväksi, että Jumalalla on varattu ”kaikki eväät” taivasmatkaa varten. Jeesus on ristillä verisellä kuolemallaan ansainnut meille kaiken tarpeellisen – ne odottavat vain vastaanottajaa! Jeesuksen kuoleman ansioon kuuluvat vanhurskauttaminen, pyhitys ja uskovien yhteys. On suuri erehdys typistää Jeesuksen veren ansio vain vanhurskauttamiseen. Tällöin salataan ihmisiltä totuus!

2. Jeesuksen veri

Väärä opetus saa aikaan sen, että ihminen ottaa vastaan pelastuksen, mutta pysähtyy siihen ikään kuin siinä olisivat kaikki. Häntä täytyy ohjata vastaanottamaan myös pyhitys ja yhteys kaikkiin uudestisyntyneisiin. NÄMÄ KAIKKI KOLME OVAT JEESUKSEN VEREN ANSIO! Tästä on suljettu pois kaikki oma ansio. Kuitenkin tarvitaan tieto siitä, mitä Jeesuksen veressä on meille lahjoitettu. Lisäksi tarvitaan tämän tiedon ”sisäistäminen”. Tiedon tulee ”uskossa sulautua meihin”! Lahja tulee ottaa vastaan!

”Hänen työtovereinaan me myös kehoitamme teitä vastaanottamaan Jumalan armon niin, ettei se jää turhaksi” (2. Kor.6:1).

3. Rakkautta ja substralia

Rakkaus on terveen seurakuntaelämän kasvualusta ja peruselementti. Ilman sitä seurakunta ei voi olla parantava ja kasvattava yhteisö. Lahkohenki surmaa tehokkaasti rakkauden hennon kukan.

”Uuden käskyn minä annan teille, että rakastatte toisianne, niinkuin minä olen teitä rakastanut - että tekin niin rakastatte toisianne. Siitä kaikki tuntevat teidät minun opetuslapsikseni, jos teillä on keskinäinen rakkaus.” (Joh.13:34,35).

”Pysyköön veljellinen rakkaus” (Hebr.13:1).

4. Alatiellä kulkemista

”Alatie” yhdistää Herran omat. Kerjuu on Jumalan valtakunnassa ainut sallittu elinkeino. Tämä yhdistää uskovat. Tällä tiellä pysyminen varjelee ”kuninkuustaudilta”.

”Mutta te älkää antako kutsua itseänne rabbiksi, sillä yksi on teidän opettajanne, ja te olette kaikki veljiä. Ja isäksenne älkää kutsuko ketään maan päällä, sillä yksi on teidän Isänne, hän, joka on taivaissa. Älkääkään antako kutsua itseänne mestareiksi, sillä yksi on teidän mestarinne, Kristus. Vaan joka teistä on suurin, se olkoon teidän palvelijanne” (Matt.23:8-11).

”Moni on ottanut omiin käsiinsä Jumalan tavara-aittojen avaimet; heränneiden ruoka on vielä pyytämisessä” (Wilhelmi Malmivaara).

5. Me saamme kasvaa

Kasvu vaatii aikaa. Koskaan emme ole ”aivan valmiita”.

”Ei niin, että jo olisin sen saavuttanut **tai että jo olisin tullut täydelliseksi**, vaan minä riennän sitä kohti, että minä sen omakseni voittaisin, koskapa Kristus Jeesus on voittanut minut. Veljet, minä en vielä katso sitä voittaneeni; mutta yhden minä teen: unhottaen sen, mikä on takana, ja kurottautuen sitä kohti, mikä on edessäpäin, minä riennän kohti päämäärää, voittopalkintoa, johon Jumala on minut taivaallisella kutsumisella kutsunut Kristuksessa Jeesuksessa” (Fil.3:12-14).

”Usko on jotakin vaivalloista, sitä ei niinkään helposti eikä väleen opita, niin kuin lörpöttelevät kylläiset ja paisuneet henget, jotka yhdellä kertaa tyhjentävät koko Raamatun sisällön” (Martti Luther, Gal. kirj. sel. s.468).

”Ei ole mitään kertaparannusta, jossa oma mieli olisi pantu hyllylle ja Kristuksen mieli päässyt vallitsevaksi meissä” (Niilo Tuomenoksa).

”Kun hengellinen kasvaminen ei edisty niin kuin tahtoisin, niin alkaa järki juonitella, mutta se täytyy ottaa vangiksi. Sairas ei saa komennella lääkäriä” (Paavo Ruotsalainen).

6. Sydämen kasvaminen

Urho Muroma meni lääkäriin: *”Kun lääkäri totesi Muroman sydämen laajentuneen, hän oli kohta vastannut, että hän mielellään tahtoikin olla avarasydäminen, niin kuin Raamattukin siihen velvoitti!”*

Uskovan kasvun lähtökohta ja perusta on sydämen kasvaminen. Monella lienee tosiaan ”liian pieni sydän” – ja se on ongelma. Tauti on ”pikkusieluisuutta”. Korinttolaisiakin vaivasi tämä tauti:

”Suomme on auennut puhumaan teille, korinttolaiset, sydämemme on avartunut. Ei ole teillä ahdasta meidän sydämessämme, mutta **ahdas on teidän oma sydämenne**. Antakaa verta verrasta - puhun kuin lapsilleni - avartukaa tekin” (2. Kor.6:11-13).

Ensiksikin sydämen tulisi avartuva ottamaan vastaan Kristuksessa meille tarjottu valtava aarre ja siunaus. Tämä laajeneminen ei voi tapahtua ilman ”ilmestyksen Henkeä”:

”Sentähden, kun kuulin siitä uskosta, joka teillä on Herrassa Jeesuksessa, ja teidän rakkaudestanne kaikkia pyhiä kohtaan, en minäkään lakkaa kiittämästä teidän tähtenne, kun muistelen teitä rukouksissani, anoen, että meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen Jumala, kirkkauden Isä, **antaisi teille viisauden ja ilmestyksen Hengen hänen tuntemisessaan**” (Ef.1:15-17).

Toinen laajeneminen koskee suhdetta toisiin Jumalan lapsiin. Pieneen sydämeen (lahkosydämeen) sopii vain ”oma porukka”, **laajentunut sydän syleilee kaikkia Herran omia!** Kaikki Kristukseen kastetut ja kasteen siunauksen ”sisäistäneet” ja uskossa omistaneet ovat täysivaltaisia Jumalan lapsia:

”Sillä te olette kaikki uskon kautta Jumalan lapsia Kristuksessa Jeesuksessa. Sillä kaikki te, jotka olette Kristukseen kastetut, olette Kristuksen päällenne pukeneet. Ei ole tässä juutalaista eikä kreikkalaista, ei ole orjaa eikä vapaata, ei ole miestä eikä naista; sillä kaikki te olette yhtä Kristuksessa Jeesuksessa” (Gal.3:26-28).

Jos suljemme toisia Herran omia pois yhteydestämme, samalla torjumme Kristuksen. Me emme silloin vaella **rakkaudessa**, eikä meillä ole silloin oikean Jeesuksen opetuslapsen tuntomerkkiä. Rakkaus on ”välittämistä”. Rakkaus merkitsee ”kansakäymistä”. Jos me otamme etäisyyttä toisiin Herran omiin ja linnoitaudumme omiin bunkkereihimme, me emme vaella rakkaudessa.